

ger under 30 Aar, den Alder, som hidtil har været gældende hos os. Fra flere Sider, særlig fra Højres, har der været gjort Indsigelse imod at give Valgret fra det 25de Aar, men det vilde dog være sørgeligt, om det var saaledes i Danmark, at Ungdommen her stod paa et lavere Trin end paa de vestindiske Øer og paa Island. Jeg gaar ud fra, at den Ungdom, der nu lever i Danmark, er ikke saa lidt forskellig fra den, der levede i 1849, at den med Hensyn til Oplysning og Intelligens staaer paa et saadant Trin, at den ikke mindre end Ungdommen i fjerntliggende Dele af den danske Stat maa kunne forstaa at benytte politisk Valgret, saa meget mere som Danmark nu er det eneste Land i Europa, der har en saa høj Valgretsalder som 30 Aar.

Endvidere har man fastholdt Kravet om Kvinders Ligestilling med Mænd i politisk Henseende. Her møder man det for vort Folk ejendommelige og glædelige, at intet politisk Parti har modsat sig Kvinders Ligestilling med Mænd med Hensyn til Valgret og Valgbarhed. Dette anser jeg for glædeligt, og jeg kunde have ønsket, at vi havde været enige om mere end om dette ene Spørgsmaal, hvor stort og vigtigt det i og for sig er. Fra enkelte Sider er der udtalt i Bladene en Bekymring for, at det at give Kvinderne Valgret vilde føre til, at man drog dem fra Hjemmene. Denne Paa-stand er efter min Mening hen i Vejret, thi lige saa lidt som Mændene, fordi de har Valgret, er løbet fra Hjemmene, lige saa lidt vil Kvinderne, fordi de nu faar Valgret, forsvømme Hjemmene. Tværtimod, jeg tror, at netop for den fremtidige Udvikling i vore Hjem vil det have sin store Betydning, at Kvinder og Mænd i alt, hvad der vedrører Samfundet og dets Anliggender, altsaa ogsaa i politisk Henseende, faar fælles Interesser. Jo flere fælles Interesser Mand og Hustru har i Hjemmet, desto lykkeligere er Hjemmet. Hjemmet knyttes derved ganske anderledes sammen, end hvor Interesserne kun varetages af Manden, og den Slægt, der vokser op, vil nyde godt af at være vokset op under Forhold, hvor Fader og Moder, Mand og Hustru har drøftet med hinanden de Spørgsmaal, der vedrører vort Samfunds og vort Fædrelands Interesser. Thi hvad Hjemmet er i det smaa, er Samfundet, Folket og Fædrelandet i det store. Naar det af Flertallet her fremsatte Forslag til en ny Grundlov gennemføres, vil det danske Folk igen komme i

Besiddelse af den politiske Magt og Myndighed, som blev tildelt det ved Grundloven af 5. Juni 1849, og vi vil endda være gaaet det Skridt videre, at Kvinderne ligestilles med Mændene i politisk Henseende. Dette vil, som sagt, efter min Mening have sin store Betydning ogsaa for Hjemmene, og jeg glæder mig over, at man med Tilslutning fra alle politiske Partier har kunnet foretage dette Skridt.

Nu har man spurgt: Kan det gaa an, er det tilraadeligt og forsvarligt at give det danske Folk en saa fri Forfatning som den, vi her staaer i Begreb med at vedtage? Jeg svarer dertil ubetinget: Ja, det kan forsvares. Vi har her i Danmark prøvet to Systemer, vi har prøvet den almindelige Valgrets System fra 1849, og vi har fra 1866 til nu prøvet Privilegie-systemet. Nu spørger jeg dette Tings Medlemmer — og jeg spørger det danske Folk —: Hvilket af de to Systemer har været til størst Velsignelse? Det danske Folk har ikke misbrugt den Grundlov, der hjemlede det almindelig Valgret til Folke-ting og Landsting — det har ingen kunnet paavise —, men at der er sket Misbrug, og store Misbrug efter Privilegiernes Indførelse i 1866 ved Landstingsvalg, behøver jeg ikke at opholde mig ved, det er tilstrækkeligt at nævne det. Naar man har Valget mellem at bevare eller opgive Privilegiernes, er der ikke, forekommer det mig, Tvivl om, hvad det danske Folk er bedst tjent med. Det er bedst tjent med at have en Grundlov, der hjemler almindelig Valgret til begge Rigsdagens Ting. Jeg har den Tillid til det danske Folk, at det at give det almindelig Valgret til begge Rigsdagens Ting vil vække den største Ansvarsfølelse hos det. Det bedste Grundlag for Fremtidens politiske Arbejde vil efter min Overbevisning være den almindelige Valgret. Skal man opføre en ny Bygning, opfører man den jo, naar man da er et forstandigt Menneske, paa en saa solid og bred Grundvold som muligt, og jeg har den Opfattelse, at ved at give Folket almindelig Valgret, ved hvilken man kalder alle danske Borgere, Mænd og Kvinder, uden Hensyn til, om de har Eksamen eller ej, uden Hensyn til, hvor mange eller hvor faa Penge de har, uden Hensyn til, hvor meget eller hvor lidt Hartkorn de har, uden Hensyn til ydre Stilling og Vilkaar, til fælles Arbejde paa Landets Udvikling, vil man skabe den lykkeligste og bedste Grundvold at bygge en Forfatning paa.

I Henhold til disse Betragtninger an-